

Az iskolai énektanárképzés feladatai és kihívásai a Bachelor-Master rendszerben

(Absztrakt)

1984-ben, Magyarországon elsőként, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Tanárképző Karának Zenei tanszékén indult meg az ének-zene tanárok főiskolai szintű képzése (2003-tól a Zenei Tanszék a Bölcészettudományi Karhoz tartozik). A tanszék oktatási koncepciója keretében az ének-zene, karvezetés (AN és AE 8, illetve DE 6 féléves) szak mellett a későbbiekben létrejött az ének-zene tanár (DE 6 féléves), továbbá a szolfézstanár (DN és DE 6 féléves) szak is. A zenei-kulturális nevelés 3+2 tanulmányi éves szisztémába történő átstrukturálása következtében a tanárképzés érdemi folyamata kettévált. Az első 3 évben az alapozó, majd a tényleges, illetve differenciált szakmai ismeretek elsajátítása után, a hallgatók „ének-zene alapszakos zenei szakember” megnevezésű diplomához jutnak, mely feljogosítja őket a zenei élet, valamint a kulturális-művészeti szféra minden területén történő szakreferens-menedzser típusú tevékenységre. Az egységes tanári szak részeként megvalósult ének-zene tanári MA-modul e képzés szerves, immár egyetemi szintű folytatása, mely magába foglalja az iskolai tanításhoz szükséges zeneelmélet-, zeneikészség-, és interpretációs ismeretek magas szintű elsajátítását, s kiemelten foglalkozik a szak módszertan-oktatással.

Az új struktúrában az ELTE Zenei Tanszékén dolgozó oktatóknak – és feltehetőleg a többi, hasonló képzést irányító kollégáknak – új feladatokkal, kihívásokkal kell szembenéznük, ám erre készíteti őket az ének-zene tanítás erősen megváltozott iskolai szerepe és a tantárgy társadalmi megítélésének (sajnos kedvezőtlen) változása is. A következő nemzedéket nevelő tanárgenerációk szakmai színvonalának fejlesztése így alapvető, kulcsfontosságú feladat lett: ezt a törekvést szolgálja a speciális mesterképzés-felvételi és a Bachelor-szinten megindított tehetséggondozó program továbbvitele, kiterjesztése. De a műveltségi horizont szélesítése, az új, eddig „tabuként” kezelt műfajok felé történő nyitás napjainkban ugyanúgy alapvető tanári követelménnyé vált, mint az egyes művészeti ágak integrált oktatására való törekvés, ezen belül a zene érzelmeket felszabadító, közösségformáló erejének hangsúlyozása a „szárazabb”, inkább a tudományos ismeretek elsajátítását előtérbe helyező szemléletmód ellenében.

(Az előadás angol nyelvű, tanulmány formátumú változata a *Képzés és gyakorlat / Training and practice* 2008/1-es számában jelent meg)

Tisztelt Hallgatóság, kedves kollégák!

Mielőtt a kétciklusú képzésre való átálláshoz fűződő tervekről, célkitűzésekről és feladatokról szólnék, néhány gondolattal össze kell foglalnom a Zenei Tanszék eddigi működését. E nélkül nehezen lenne érthető a jövő feladatainak megfogalmazása, s az elmúlt 24 év oktatási és művészi sikereinek ismerete talán megmagyarázza, miért szeretnénk az eredményes munkát a továbbiakban is – igaz, más keretek között – hasonlóan folytatni.

1. Előzmények

Magyarországon elsőként, 1984-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Tanárképző (később Bölcsészettudományi) Karának Zenei tanszékén indult meg az ének-zene, karvezetés szakos tanárok főiskolai szintű képzése. A szak alapítását több évtizedes igény sürgette: a fővárosban mindaddig nem létezett általános iskolai ének-zenetanár képzés, az iskolák állandó énektanár-hiánnyal küszködtek. A végzett hallgatók nagy többsége általános iskolákban és gimnáziumokban helyezkedett el, igaz, néhányuk (e mellett, vagy ettől függetlenül) a magyar zenei élet szereplőjévé is vált. A szak munkáját koordináló Zenei Tanszék ezt követően több olyan – nappali és esti tagozatos – képzést is beindított, mely, az eredeti szak értékeit megtartva, a hallgatói keresleteknek megfelelő végzettséget tudott biztosítani. Ezek közé tartozott a 6 félévből álló ének-zene, karvezetés szak, melyet felsőfokú ének-zenetanári, vagy ének-zene – egyéb szakos tanári oklevéllel; illetve egyetemi, vagy főiskolai szintű zeneművészeti szakképzettséggel rendelkezők vehették fel.

Röviden szólnék az ismertebb ének-zene karvezetés szak mellett az egyéb, kiegészítő jellegű képzéstípusokról és azok beillesztéséről az új oktatási rendbe, illetve ismertetem a tanszék két jelentős művészetismeret-fejlesztési pillérét, a zenei műhelyek munkáját és a különböző szakmai rendezvények pedagógiai koncepcióját – s mindezek továbbvitelét az új képzésforma keretei között.

1.1. Az eddigi képzéstípusok és integrálásuk feladatai

1.1.1. Ének-zene tanár DE (6 félév)

A 6 félévből álló ének-zene tanári képzést tanári, vagy tanítói oklevéllel rendelkezők vehették fel. Az ének-zene képzés célja a tudományos-művészeti oktatás színvonalának biztosítása; jól képzett zenepedagógusok nevelése; a területen létező szaktanárhiány csökkentése volt.

1.1.2. Szolfézstanár DN, DE (6 félév)

A Szolfézstanár szak nappali képzése bármely (egyetemi, vagy főiskolai) zenei szakon elvégzett, két lezárt félév után volt felvehető. A szak esti képzésére ének-zenetanár szakon szerzett főiskolai vagy egyetemi végzettséggel, továbbá egyetemi szintű hangszerművész-tanár, vagy énekművész-tanár; illetve főiskolai szintű hangszer-tanár-kamaraművész, vagy magánénektanár-kamaraművész szakon szerzett oklevéllel rendelkezők jelentkezhetnek. A zeneiskolai szolfézstanárok képzésének sokoldalúsága elő kívánta segíteni a hallgatók zenei készségszintjének fejlődését, ezáltal a szolfézs, illetve a hangszeres tárgyak vagy a magánének eredményes tanítását.

A képzések általános célja volt – és a jövőben, a BA-MA rendszerben is az lesz –, hogy a közoktatást olyan szaktanárokkal lássuk el, akik a zenetudomány megfelelő szaktárgyainak (zeneelmélet-szolfézs, zenetörténet, metodika stb.) átfogó, magas szintű tudásával rendelkeznek; s ezt a tudást sokirányú gyakorlati képzettségükkel teszik élővé, továbbadhatóvá. Alapvető célkitűzés emellett olyan tanárgeneráció nevelése, melynek tagjai egyaránt alkalmasak általános iskolai, gimnáziumi, de zeneművészeti szakközépiskolai és zeneiskolai tanításra is. A nappali-esti tagozatos képzésforma a jövőben is megmarad, de a különböző képzésfajták speciális tárgyait egy tantervbe kell integrálni (pl.: a megszűnő szolfézs szak emelt szintű elméleti képzését a BA-szak kiemelkedő képességű hallgatóinak óráin oktatni, illetve az eddigi kiemelt karvezetés-képzést szakirány formájában vinni tovább).

1.2. A zenei műhelyek munkája, a tevékenység továbbfejlesztésének feladatai

1.2.1. Kórusok

A Zenei Tanszéken folyó oktatás másik jelentős területe az itthon és külföldön egyaránt elismert kórusműhely. Az ELTE „Pro Musica Hungarica” Vegyeskar a Tanszék alapításával egyidőben, 1984-ben alakult. A kórus a tanszék mindenkori hallgatóiból áll. Létszáma (a növendékek aktuális számától függően) 50-60 fő. Az énekkar repertoárja igen sokrétű: felöleli a magyar kirodalom remekművei mellett az európai „a capella” kultúra valamennyi korszakának alkotásait – de a kórus több alkalommal vállalkozott nagyobb lélegzetű oratorikus mű előadására is.

A Pro Musica Hungarica rendszeres résztvevője a hazai kóruséletnek, számos alkalommal ért el kiemelkedő sikereket külföldön is. Jelentősebb díjait francia-, német-, görög- és olaszországi versenyeken szerezte (utóbbin nagydíjat nyert), legutóbb Belgiumban kapott kiváló minősítést.

A nyolcvanas évek vége felé az a vegyeskar mellett az ELTE Nőiakar is megalakult: ekkorra ugyanis – a hallgatói létszám változása következtében – a szólamarányok jelentősen differenciálódtak. Azóta az I. és II. évfolyamos hallgatók a nőikarban a harmad- és negyedévfolyamosok pedig a vegyeskarban szerezhettek gyakorlatot a kétféle kórustípus hangképzésében és repertoárjában. A kórus repertoárja a reneszánsztól napjaink zenéjéig terjed. Az együttes az elmúlt években számos itthoni és nemzetközi fesztiválon ért el jelentős sikereket. Főbb díjait (a magyar versenyek mellett) főként Németországban nyerte – 2001-ben ezt a kórust is nagydíjjal jutalmazták.

A különböző képzések egybeolvadása miatt a kórusok létszáma évről évre változhat, de mindenképpen kisebb lesz az eddigieknél. Az énekkari tapasztalat azonban a szakember- és a pedagógusképzésben is nélkülözhetetlen, ezért a változó létszámot különböző kórustípusokban kell foglalkoztatni (pl.: a nőikar esetenkénti beolvasztása a vegyeskarba, ill. „egyesített nőikar és férfikar alakítása, ad hoc kamarakórusok, énekegyüttes-formációk létrehozása stb.)

1.2.2. Szakmai rendezvények

Az oktatási és művészeti tevékenység összekapcsolását jelenti a Szakmai rendezvények, fesztiválok. A Zenei Tanszék kiemelkedően fontosnak tartja a hallgatók ismereteinek rendszeres bővítését, szakmai ismereteik sokoldalúvá tételét. Ennek szellemében rendezi meg évről évre nemzetközi karvezetői kurzusait, melyek során a magyar és európai kórusélet képviselői tartanak koncerttel egybekötött előadás-sorozatot, egy-egy szűkebb zenetörténeti korszak művészetéről. A karvezetői kurzust vezetését rendre világszerte elismert karnagyok vállalják. Immár hagyománnyá vált rendezvényeinkre a tanszék hallgatói mellett természetesen nagyszámú külső érdeklődő is ellátogat.

Ugyancsak híressé váltak kórusfesztiváljaink és szakmai továbbképzéseink. A két-három évenként megszervezett találkozók az egyes tantárgyak (pl. zeneelmélet, kórusműszertan) aktuális problémáinak megtárgyalása mellett a szakmai összetartást és az információcserét is szolgálják. Az évek során többször is otthont adhattunk a Tanárképző Főiskolák Kórusfesztiváljának, tudományos szimpóziumaink közül pedig kiemelkedik a Bartók, illetve Kodály vokális műveiről tartott előadásorozat (neves meghívottakkal); de nemrég rendeztük meg – nagy szakmai és közönségsikerrel – a Régi Zenei Napokat. Az igények változását azonban nem hagyhatjuk figyelmen kívül: a „kínálatba” be kell építenünk a pedagógiai-pszichológiai jellegű előadásokat és a „közönségcsalogató” rendezvényeket (legutóbb, például, egy német egyetemi jazz-kórus előadását).

E háromfajta – egymásba kapcsolódó – tevékenység (oktatás, kórusmunka, rendezvényszervezés) ötvözte jelenti tanszékünk képzési koncepciójának lényegét, s ezt kell megőriznünk, illetve átalakítanunk és továbbfejlesztenünk a következő években, a bolognai típusú oktatás keretei között.

2. A kétciklusú oktatási képzés főbb feladatkörei

2.1. Ének-zene alapszak (BA)

2.1.1. Alkalmazkodás a munkaerőpiaci igényekhez

Bachelor szinten 6 félévnyi oktatási időben képzünk ének-zene alapszakos zenei szakembereket. Az itt szerzett diploma önmagában is egyértelműen piacképes, mivel számos intézmény (például önkormányzat, művelődési ház, egyházi testület stb.) igényel olyan, zenei alapképzettségű szakreferens-menedzsert, akinek működése a zenei élet minden formájára, valamint a kulturális-művészeti szféra egyéb területeire is kiterjedhet.

Előzetes piackutatási felméréseink szerint jelentős az igény a jól képzett, megfelelő oklevéllel rendelkező szakember iránt, akinek nemzetközileg elismert végzettsége biztosítja a kulturális kommunikációban hamarosan vezető szerepet vivő, – akár határokon átnyúló – regionális kapcsolatteremtésre való alkalmasságot. A hozzáférhető legújabb adatok szerint a hazai zeneművészeti szakközépiskolák szolfézs-zeneelmélet szakos tanulóinak száma a zongora és hegedű mellett a legmagasabb. Tapasztalataink alapján a zongora és hegedű, valamint az ehhez hasonlóan nagy létszámú ének szakokról is igen sokan tanulnak tovább tanszékünkön. Természetes bázisunkat alkotják még a kiemelt zenei képzést adó gimnáziumok tanulói: ezekben az iskolákban vissza is várják a magasán kvalifikált, középfokú oktatásra jogosító oklevéllel rendelkező tanárokat (ilyen pedagógusok hiányában kénytelenek nem megfelelő képesítésű munkaerőt alkalmazni). Az ének-zenei profilú gimnáziumok száma Budapesten (tükrözvén a népesedési adatokat) az országos létszám egynegyede – az eredményes érettségi vizsgát tett tanulók aránya viszont már az átlag egyharmada! Hallgatói utánpótlásunk a fokozatosan növekvő számú zeneművészeti szakközépiskolákon és a gimnáziumokon kívül jelentős mértékben az újrainduló egyházi középiskolákból verbuválódik. Mivel a hárommillió Közép-magyarországi régióban csak a mi intézményünk indított ének-zene alapszakot, a hallgatói utánpótlás az évről-évre kisebb gyerek-létszám és az ének-zene órák csökkenése ellenére is biztosított a hallgatói utánpótlás.

2.1.2. Alkalmazkodás az a nemzetközi képzésformákhoz

A várhatóan jelentős fejlődésnek induló kulturális jellegű információ-áramlás és -csere mellett nem elhanyagolandó szempont a zenei ízlés hozzáértő szakemberek általi fejlesztése, a leendő zenehallgató-generációk nevelése, a személyiség művészetek révén történő fejlesztése. Az erre irányuló társadalmi igény – a sokszínű európai és tengerentúli kultúra befogadásának következményeként – az elkövetkezendő évtizedekben valószínűleg növekedni fog.

A leendő szakemberek képzése – mely nem keverendő össze a művészképzéssel – az Európai Felsőoktatási Térségben, de az Egyesült Államokban és Kanadában sem kimondottan az előadóművészeket képző speciális, zeneművészeti jellegű felsőoktatási intézmények, hanem elsősorban a bölcsészképzést is végző egyetemek feladata.

Az előadóművészet- és zenetudományi oktatást folytató felsőoktatási intézmények szakjai és az ének-zene alapszak profilja között ugyanis jelentős az eltérés, melyet a szakma és a felvevőpiac is érzékel.

A különböző szakokon oktatott egyes tárgyak esetleges hasonló elnevezése (pl. zeneelmélet, zongora stb.) merőben más tartalmat takar. Míg a zenei-kulturális nevelést végző szakok képzési célja az adott tárgyakban is a zenei szakemberek, illetve a későbbi pedagógusok oktatási feladatainak kíván megfelelni (hangsúlyozva a módszertani-pedagógiai, illetve a menedzser-, vagy zeneinevelő-képző elemeket), addig az előadóművész-képzésben elsősorban a tárgyak hangszeres virtuozitást, vagy (a leendő muzikológusok vonatkozásában) a tudományos elmélyedést szolgáló részét helyezik előtérbe – az ennek megfelelő követelményrendszerrel.

A művészeti nevelés 3+2 éves (Bachelor-Master szisztémára alapozott) rendszere az Európai Felsőoktatási Térség két – lélekszáma és területe alapján legnagyobb – államában, Németországban és Franciaországban (pl. a Kölni Egyetemen, vagy a szászországi gyakorlat szerint; illetve az általunk tanulmányozott lyoni felsőoktatási rendszerben) hangsúlyozottan az egyéb tárgyak oktatását is ellátó intézmények hatáskörébe tartozik, de hasonló a képzési struktúra Finnországban (pl. Jyväskylä).

Eltérő példát csak a bizonyos okokból – például sajátos hagyományai miatt – egyéni képzés-szerkezetű oktatási rendszert alkalmazó intézménynél találtunk (Mozarteum, Salzburg). Európán kívül, mint ezt az Ohio és a Columbusi Egyetemen, illetve Kanadában előadást tartó oktatónk révén megtudtuk, szintén ez a szisztéma az uralkodó. Az ausztráliai oktatási rendszer, túlnyomó többségben, szintén ezt az elvet alkalmazza.

2.1.3. A tantervi háló átalakítása a megváltozott igények szerint

Mivel az alap- és középfokú énekoktatás általános minősége, az óraszámok drasztikus csökkenése és a tárgy presztízisének visszaszorulása miatt szükségszerűen romlott, a leendő hallgatók többsége a korábban megszokottnál kisebb szakmai tudással érkezik a felsőoktatási intézményekbe. Ehhez alkalmazkodva mindenképpen szükséges a főbb elméleti, készségfejlesztő és interpretációs tárgyak felzárkóztató képzését erősíteni – az úgynevezett „minor” szakra jelentkezők esetében erre még jelentősebb igény mutatkozik. Ugyanakkor a magasabban kvalifikáltak (például művészeti szakközépiskolából érkezők) részére a tantárgyakból emelt szintű oktatást is lehetővé kell tenni. Így a BA-képzés egyes területeken három „belső lépcsőre” oszlik, s ezek között a tantervnek biztosítani kell az átjárás lehetőségét.

A megváltozott társadalmi viszonyok teszik elengedhetetlenné a zenei képzéshez közvetetten kapcsolódó tantárgyak bevezetését. Ilyen a zenei informatikai készségfejlesztés (tulajdonképpen a számítógépes kottagrafika elterjedtebb verzióinak), valamint a rendezvényszervezés és a főbb zenei neveléstípusok oktatása. Az említett karvezetés szakirány mellett lehetőséget biztosítottunk egyházzenei specializációra is, az egyházi intézmények várhatóan növekvő szakemberutánpótlás-igénye okán.

2.2. Ének-zene tanár modul (MA)

2.2.1. Új struktúra, új feladatok: énektanárképzés az egységes tanár szak keretein belül

Az ELTE-n induló tanári mesterszak pedagógiai tárgyainak egységes rendszerben történő oktatása a Pedagógiai és Pszichológiai Kar feladata, míg a szakmai modulokért az egyes karok megfelelő tanszékei felelősek. Ez az eddigieknél szorosabb együttműködést kíván az érintett oktatóktól, melynek alapvető feltétele, hogy a szakmai tárgyak programja „pedagógia-centrikus” legyen, vagyis a képzés az egyes ismeretkörök tanításának módjára, s nem a szakterület pedagógiaileg kevésbé hasznosítható tudományos ismereteire koncentráljon. A Zenei Tanszék MA-tanterve ezért a modul oktatási anyagát az iskolai zeneirodalom-ismeret, zeneikészség-fejlesztés és zene-interpretáció tanításához, valamint a szakterületi szakmódszertanhoz kapcsolódó tantárgyi blokkokba csoportosította.

Tanszékünk oktatói számára új jelenség az énektanárképzés „egyszakosságának” megszűnése, hiszen az eddigi ének-zene, karvezetés szak hallgatói kizárólag énektanári diplomát nyerhettek – az MA-képzés azonban másik tanári szak felvételét is kötelezővé teszi, így a hallgatói struktúra homogenitása megszűnik. A (lassan teljességgel háttérbe szoruló) „zenei tagozatos”, majd zeneművészeti iskolatípusokban végzett, illetve az alsó- és középfokú

oktatás során kevésbé ének-zene centrikus nevelésben részesült hallgatók „keveredése” előidézhet ugyan konfliktusokat, de hosszú távon nyitottabb élet- és pedagógiai szemléletet is adhat a leendő tanárok részére és segítheti a műveltségi horizont szélesítését, az új, eddig „tabuként” kezelt műfajok felé történő nyitást. Ez a szemléletmód napjainkban ugyanúgy alapvető tanári követelménnyé vált, mint az egyes művészeti ágak integrált oktatására való törekvés, ezen belül a zene érzelmeket felszabadító, közösségformáló erejének hangsúlyozása a „szárazabb”, inkább a tudományos ismeretek elsajátítását előtérbe helyező „iskola” ellenében.

2.2.2. A sajátos szakmai kompetenciák elsajátításának feladatai

A komplex szakmai képzés sikeres megvalósítása érdekében az ének-zene modul kompetenciáinak összhangban kell lennie a tanári mesterszak pedagógiai céljaival, az oktatott tárgyak tananyagának összeállításakor ezért figyelembe kell venni a legfontosabb kompetencia-területek igényeit. Így például a tanulók műveltségének, készségeinek, képességeinek fejlesztésére irányuló terület fejlesztését elsősorban az interdiszciplináris szemléletet megalapozó tantárgyak oktatása során lehet elérni. Ezért Az iskolai zeneelmélet- és zeneirodalom-ismeret tanítása” blokkjába tartozó tárgyak mindegyikének a többi zene- és művészettudományi terület ismereteit is hasznosítania kell (a zenetörténet nem nélkülözheti a társzművészetek hasonló stíluskorszakaiból merített tapasztalatokat, és a zeneelméleti analízis elképzelhetetlen részletes zenetörténeti ismeretek nélkül). Az órai közös elemzés, vita, szemléltetés, esetmegbeszélés, és az ezekhez kapcsolódó irányított diskuszió eredményessége később, saját pedagógiai munkája során válik a hallgató hasznára, amikor differenciált csoportos és egyéni feladatokkal fejlesztheti a tanulók ismereteit. A vezénnyelssel kapcsolatos tantárgyak kiválóak az együttműködési készség kialakítására, míg a tanulói személyiség fejlesztésének képességére irányuló oktatási cél főként az Ének-zene szakmódszertan tárgy anyagában jelenik meg (elsősorban a sajátos magyar zenei hagyományok, valamint az egyéb európai zenei nevelési módszerek tanulmányozásával és a különféle kulturális értékek integrált szemléletének elsajátításával).

A szakmai kompetenciák elsajátításával a hallgató az ének-zene tanári modulban folyó képzés legfőbb célját is teljesítheti: ismereteit a zeneoktatás egészének, valamint a zenepedagógia elméletének és gyakorlatának szolgálatába állíthatja, valamint képes lehet leendő iskolája zenei életének megszervezésére, és cselekvő részesévé válhat az iskolán kívüli kulturális életnek.

2.2.3. A tehetséggondozás speciális feladatai

Ezen a szinten felzárkóztató program indítására már nincs mód, így, a tantervnek megfelelő oktatás mellett, előtérbe kerülhet a kiemelkedő képességű hallgatók speciális oktatása. A Zenei Tanszék tehetséggondozó programjának keretében zeneelmélet-szolfézs tárgyból minden évben önálló kurzus indul majd a notációs, illetve elemzőkészség fejlesztésére. Az alacsony létszám a kötelező csoportos órákhoz képest jóval bővebb lehetőséget kínál az egyéni képességek szerinti haladásra. A kurzus célja nem újabb ismeretek felhalmozása, hanem az egyes zeneművek sokoldalú megközelítése. A foglalkozások a szolfézs, a zeneelmélet (összhangzattan és formatan), valamint a zenei analízis ismeretköreit bővítik, integrálva az egyéb kötelező csoportos (zenetörténet) és egyéni órák (zongora és magánének) során elsajátított képességeket és ismereteket. Ezek komplex felhasználásával és a tárgyalt zeneművek több oldalról (harmóniai, dallami, ritmikai jellemzők, szöveg és zene kapcsolata, a formaalakítás eszközei, szakasz-arányok vizsgálata, stílusgyakorlatok írása stb.) történő megközelítésével a program összetett zenei gondolkodásra nevel: elő kívánja segíteni az önálló analízis képességének megszerzését, valamint az önfejlesztés kialakítását. A szemeszterek végén a hallgatók előrehaladásukról szóbeli értékelést kapnak, egyben lehetőségük nyílik önálló dolgozat formájában bemutatni fejlődésüket.

A tehetséges hallgatók elemzői és előadói téren egyaránt bekapcsolódhatnak az Országos Tudományos Diákköri versenyekbe, melyeken a Zenei Tanszék már az előző képzési struktúrában is kiemelkedő eredményeket ért el (Pro Scientia aranyérem, első helyezések, különdíjak). 2003-ban a Zenei Tanszék az Országos Művészeti és Művészettudományi Diákköri Konferencia (OMDK) egyik alapítója lett. A Művészeti és Művészettudományi Szakmai Bizottság egyik alelnöki tisztét tanszékünk adja, s az előadóművészi szakág feladatait országos szinten a Zenei Tanszék koordinálja – ennek eredményeképpen a 2009-es konferencia rendezvényeinek is mi adhatunk helyet. A leendő mesterképzésben így lehetőség nyílik az eddigi kezdeményezések bővítésére és egységesebb, ötéves struktúrába helyezésére. A Zenei Tanszék felmenő rendszerrel kívánja tágítani a program kereteit, esélyt adva a hallgatóknak arra, hogy képzésük teljes időtartamára bekapcsolódhassanak a Tehetséggondozó Programba.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!